

— Бива те, бива! — отговорили войниците.

— А какъ мога да стана?

— Лесно. Ела съ насъ!

Намислили войниците да се пошегуватъ съ Зая-Бая и го отвели въ готварницата.

— За да станешъ генералъ, — реклитъ, — най-напредъ трѣбва да поработишъ въ готварницата, да ни изчистишъ чернитъ тигани и тенджери. Всички тъй правятъ.

— Шомъ тъй трѣбва, тъй да бжде! — рекълъ Заю-Баю, препасалъ престилка и седналъ да чисти тиганитъ. Търка той чернилката, търка тиганя, а като му се докиха, потърква си и носа. Когато свѣтнало дъното на тиганя и се погледналъ въ него, що да види: лицето му по-черно отъ тиганя.

— Леле, Боже, — извикалъ Заю-Баю, — че азъ тъй повече приличамъ на дяволъ, отколкото на генералъ. Ей, — рекалъ той на войниците, — по-скоро ме правете генералъ, че ако дяволитъ ме видятъ тъй, туко вижте че ме взели за главатаръ.

— Добре, — казали войниците. — Сега ще те произведемъ генералъ. Хайде влизай въ пещъта!

Разбралъ Заю-Баю какво го чака, рипналь и изхвъркналь изъ прозореца. Избѣгалъ на

полето. Седналъ на единъ камъкъ да си почине. Замислилъ се. И като се замислилъ, заплакалъ.

— Защо плачешъ, Заю? — запиталъ го единъ бръмбаръ.

— Не ме искатъ за генералъ. Сега трѣбва да се удавя. Дадохъ дума.

И Заю-Баю отишелъ при рѣката. Бръкналь да види топла ли е водата.

— Бръ! — извикалъ той. — Студено като ледъ. Боже, Боже, какъ да се удавя, като ще ме хване хрема!

И Заю-Баю отново заплакалъ.

— Не плачи! — обадилъ се бръмбарътъ. — Ами иди ей тамъ при върбитъ! Тамъ единъ генералъ се е съблѣкълъ да се кжпе. Вземи му дрехитъ и ще станешъ какъвто искаше.

Скочилъ отъ радостъ Заю-Баю, приближилъ се тайничко до върбитъ и грабналъ дрехитъ на генерала. Скрилъ се въ единъ храстъ и ги облѣкълъ.

— Ей, чудо си! — извикалъ бръмбарътъ. — Като те гледамъ тъй, и на менъ ми се доще да стана генералъ.

— Не е то за всѣкиго работа! — обадилъ се Заю-Баю, изпѣчилъ се, извадилъ сабята и полетѣль къмъ родната гора.

— Ура!... Срещайте ме, братя!